

Ioan-Marcu

Ioan-Marcu

Când oamenii scriu biografia unor anumite personalități, ei încearcă să folosească numai culori plăcute și lasă deoparte ceea ce nu le convine, pentru ca portretul lor să apară într-o lumină favorabilă. Sfânta Scriptură acționează altfel. Chiar și bărbații și femeile mari apar în Biblie în realitatea pură; dar ceea ce îi face să fie atrăgători este lucrarea Duhului lui Dumnezeu în ei. La fel este și cu Ioan, numit și Marcu.

În Fapte 12.12-14 ne este descrisă casa lui părintească din Ierusalim. Mama sa a fost o femeie evlavioasă. Ea aparținea de adunarea din Ierusalim, care trecea prin perioade de persecuție. În ciuda pericolului amenințător, ea a deschis casa ei pentru frați, pentru a se putea strânge acolo. În această casă s-au înălțat rugăciuni. Chiar și slujitoarea ei, Roda, îi cunoștea pe frați și pe slujitorii lui Dumnezeu. Când Petru a bătut la ușă, ea a recunoscut imediat cu bucurie vocea sa și nu s-a lăsat indusă în eroare când ceilalți au încercat, în mica lor credință, să o facă să renunțe la ceea ce susținea.

Deci Ioan-Marcu a trăit în aceste împrejurări. Probabil, apostolul Petru i-a fost de folos aici (a se compara cu 1 Petru 5.13). Oare s-a născut atunci în inima sa dorința să-i slujească Domnului? Se pare că așa a fost, deoarece când Barnaba și Saul, aceste două instrumente binecuvântate ale lui Dumnezeu, s-au întors din Iudeea în Antiohia și de acolo au pornit în lucrarea la care îi chema Duhul Sfânt, l-au luat și pe Ioan-Marcu în slujba lor (Fapte 12.25; 13.5).

Cu ce îi putea ajuta? Probabil, erau slujbe foarte mărunte de făcut, care erau utile celor doi slujitori ai lui Dumnezeu. Elisei, de exemplu, în timpul slujbei sale turna apă pe mâinile lui Ilie (2 Împărați 3.11). Cine dorește din toată inima să-i slujească Domnului, se consideră fericit să dea orice mână de ajutor, pe care El i-o arată. Pentru El nimic nu este neimportant.

Dar Marcu și-a închipuit altfel slujba misionară. Aceasta nu consta numai din călătorii în alte țări și la alte popoare cu alte obiceiuri, ci era și multă osteneală și greutate. Atunci, ca și astăzi, era la fel: majoritatea oamenilor nu doreau să asculte Evanghelia. Slujitorii lui Dumnezeu erau luați în râs, batjocoriți și chiar persecutați. Cu ajutorul puterii Domnului, Barnaba și Pavel au ținut piept acestor împotriviri, care sunt insuportabile pentru omul firesc. Indiferent de ce venea, ei doreau și trebuiau să vestească vestea bună. Pavel a spus mai târziu: „Nu consider viața mea scumpă” (Fapte 20.24). Acesta a fost întotdeauna principiul său stabil, chiar și în Pamfilia. Dar Marcu nu era, probabil, atât de departe. El, probabil, încă nu învățase să umelească întotdeauna în fața Domnului. Probabil, în ascuns mai ținea la lucruri care împiedicau Duhul Sfânt să umple inima sa. Dacă era așa, atunci a fost cuprins de o teamă paralizantă de oameni, încât nu a mai îndrăznit să meargă mai departe. Probabil, era și o legătură interioară la iudaism, de care credincioșii din Ierusalim s-au putut doar cu greu despărți, iar aceasta îi lua libertatea și îndrăzneala pentru lucrarea de evanghelizare printre națiuni. Una din aceste cauze sau poate toate împreună l-au determinat să se despartă de cei doi evangheliști și să se întoarcă la Ierusalim (Fapte 13.13). Sărmanul Marcu!

Dar Pavel și Barnaba au încheiat călătoria lor și s-au întors pentru câțva timp în Antiohia. „Dar, după câteva zile, Pavel i-a zis lui Barnaba: Să ne întoarcem acum și să-i vizităm pe frații din fiecare cetate în care am vestit Cuvântul Domnului și să vedem cum se află.

Barnaba își propunea să-l ia cu ei și pe Ioan, numit Marcu; dar Pavel considera că nu este bine să-l ia cu ei pe acela care îi părăsise din Pamfilia și nu mersese cu ei în lucrare. A apărut deci o astfel de neînțelegere între ei, încât s-au despărțit unul de altul...” (Fapte 15.36- 39). Pavel și Barnaba nu s-au înțeles și s-au despărțit. De ce? Din cauza lui Marcu! Cât de ușor atrage cazul unuia urmări grave pentru alții! Despre Barnaba, omul bun și plin de Duhul Sfânt, nu mai auzim multe. El a pornit spre Cipru și l-a luat pe nepotul său Marcu împreună cu el. Mai târziu, Pavel îl amintește deseori în scrisorile sale, fără să aibă anumite resentimente față de el. Oare la Barnaba au cântărit mai mult sentimentele de rudenie? Nu adusesse Marcu încă niciun fel de dovezi ale unei adevărate schimbări a stării sale? Probabil că așa era. Numai Pavel și Sila, noul său însoțitor, au fost încredințați de frați harului lui Dumnezeu.

Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu! Istoria lui Marcu nu se încheie aici. Căile de educare ale lui Dumnezeu cu ai Săi merg în liniște mai departe și conduc până la urmă la țintă, când voința proprie este înfrântă, iar inima este întărită sau reabilitată prin har. Așa s-au petrecut lucrurile și în cazul lui Marcu. El a recunoscut starea sa în lumina lui Dumnezeu și s-a căit cu adevărat înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor. Nu este nicio îndoială în această privință; fără o lucrare puternică în inimă și în conștiință nu este posibilă o reabilitare.

Tocmai Pavel, care odinioară nu a vrut să-l ia împreună cu el, a scris după mulți ani celor din Colose: „Vă salută... Marcu, nepotul lui Barnaba, despre care ați primit porunci...” Nu știm ce fel de porunci erau, dar cu siguranță au fost pozitive, pentru că apostolul continuă: „...dacă va veni la voi, primiți-l” (Coloseni 4.10).

Ce îmbărbătare! Noi putem sfătui pe un frate, care nu stă prea bine sau care mai are de învățat, dar dacă nu rodește nimic, iar străduințele noastre se dovedesc a fi în zadar, totuși el rămâne în mâinile Celui care este Însuși fidelitatea și care este un Învățător incomparabil și răbdător. El poate îndrepta trestia frântă și să aprindă mukul stins. Dar noi, arătăm și noi răbdare în mijlocire? În epistola către Filimon (versetul 24), care a fost scrisă în același timp cu epistola către Coloseni, Pavel, marele apostol, îl numește pe Marcu chiar colaboratorul său. El nu a arătat cu degetul spre Marcu și nu i-a adus mereu și mereu aminte de greșala sa de odinioară. El a simțit și a acționat în concordanță cu Dumnezeu, care este îndurător și plin de milă, care nu va mustra fără încetare (Psalm 103.8-9).

Ultimul lucru pe care l-a spus Pavel despre Marcu, înainte de moartea sa de martir, citim în 2 Timotei 4.11: „la-l pe Marcu și adu-l cu tine, pentru că îmi este folositor pentru slujbă.” Aceasta era o reabilitare completă prin harul lui Dumnezeu. Acum, fiind zdrobit și lovit, a învățat să-L urmeze pe Domnul, să se bazeze pe El și să se bucure în El. Acum putea într-adevăr să-i slujească! Chiar și prigoanele din partea împăratului Nero, setos de sânge, nu l-au putut determina pe slujitorul odinioară fricos să se întoarcă din cale. Așa cum se consideră în general, evanghelia după Marcu, care îl descrie pe Isus ca Slujitorul fidel și desăvârșit, a fost scrisă sub călăuzirea Duhului Sfânt de acest Marcu, care a fost odinioară un slujitor infidel. Cu ce adâncă admirație și adorare a urmărit pașii Slujitorului divin și desăvârșit, care nu s-a

tras niciodată înapoi din fața împotrivirii, a disprețului și a greutăților, ci a împlinit orice lucrare a lui Dumnezeu. Nu este istoria lui Marcu, așa cum a notat-o Duhul Sfânt, o îmbărbătare pentru noi toți, care ne asemănăm atât de mult cu el și suntem atât de departe de marele și altruistul slujitor Pavel?

clickbible.org